

— Μὲ πραγματικὴ ἀνακούφιση βλέπω τοὺς βουλευτὰς νὰ ξαναγυρίζουν στὸ Παρίσι δὲν πρόκειται ν' ἀρχίσῃ τίς συνεδριάσεις τῆς ἡ Βουλῆς, ἔλεγε στὴν ἰδιοκτήτρια ἑνὸς μικροῦ καφενεῖου τοῦ Μπατινιόλ ἓνας ταχυκόος πελάτης τῆς. Δὲν εἶμαι ποτὲ ἡσυχος ὅταν οἱ βουλευτὰι ἔχουν διακοπές. Γιατί; Μὰ γιατί πρέπει νὰ ἔχη κανεὶς τοὺς βουλευτὰς τοῦ πρόχειρους σὲ κάθε στιγμή. Ἀλλοιῶς βρίσκεται στὴ διάθεσι τῆς ἀστυνομίας, τῆς γραφειοκρατίας τῶν φορατζήδων κτλ. κτλ. Θέλετε ἓνα παράδειγμα; Ὁ περίφημος Λαπρυνιόλ δὲν θὰ ἦταν ἀκόμα στὴ ζωὴ ἂν ἡ περιπέτειά του τοῦ συνέβαινε κατὰ τὴν περίοδο τῶν κοινοβουλευτικῶν διακοπῶν καὶ ἂν ὁ βουλευτὴς του, ἀντὶ νὰ βρισκεῖται ἐδῶ γιὰ νὰ τὸν υπερασπιστῇ, βρισκόταν στὴ θάλασσα ἢ στὸ βουνό.

Θυμᾶστε βέβαια τὴν ὑπόθεσι Λαπρυνιόλ... Πᾶνε καμμιὰ δεκαριά χρόνια ἀπὸ τότε, μὰ ἔκανε τόσο θόρυβο, ὥστε σίγουρα δὲν θὰ τὴν ἔχετε ξεχάσει.

Ὁ Λαπρυνιόλ λοιπὸν ἓνα βράδυ ποὺ γύρισε στὸ σπίτι του στὶς κακές του ἀπὸ μιὰ προεκλογικὴ συγκέντρωσι, κατὰ τὴν ὁποία ὁ βουλευτὴς Βορασσιὲ εἶχε ἀναπτύξει ἓνα προεκλογικὸ πρόγραμμα ποὺ δὲν τοῦ ἄρεσε καθόλου, σκότωσε τὴ γυναῖκα του, τὴν πεθερά του, τὸν ἐξαδέλφου τῆς πεθερᾶς του, τὴν πεθερά τοῦ ἐξαδέλφου τῆς πεθερᾶς του, τὸν θυρωρὸ τοῦ σπιτιοῦ του, δυὸ ἀστυνομικοὺς καὶ μερικὰ ἄλλα πρόσωπα μικρότερης σημασίας: ἓν ὄλῳ δεκατρία πρόσωπα, χωρὶς τοὺς πληγωμένους.

Τὸν συνέλαβαν, ὅπως ἦταν φυσικὸ, ἀμέσως, κι' ἔτσι ὁ Λαπρυνιόλ, ποὺ εἶχε ζήσει ὡς τότε στὴν ἀφάνεια, ἐγίνε ὁ ἥρωας τῆς ἡμέρας. Ἡ ἐφημερίδες δημοσίευαν στὴν πρώτη σελίδα τὴν εἰκόνα του κι' ὅλοι μιλοῦσαν γι' αὐτόν...

Ὅταν τὸν ρώτησαν γιὰ τὴν ἀφορμὴ ποὺ τὸν ἔκανε νὰ σφάξῃ δεκατρεῖς ἀθώους ἀνθρώπους, ὁ Λαπρυνιόλ ἀπάντησε εὐγενικά:

— Εἶχα πονόδοντο!..

Ἀπ' αὐτὸ πρέπει νὰ παραδεχτοῦμε ὅτι ὅσοι ὑποφέρουν ἀπὸ πονόδοντο ἔχουν ἀνθρωποφαιικές διαθέσεις. Μὰ αὐτὸς ὁ λόγος δὲν εἶνε ἐπαρκὴς γιὰ νὰ μειώσῃ τὸν βαθμὸ τῆς ἐνοχῆς καὶ τῆς εὐθύνης τοῦ δολοφόνου. Ἔτσι, ὁ Λαπρυνιόλ, φορτωμένος μὲ τὸ βάρος δεκατριῶν ἐγκλημάτων, παραπέμφθηκε στὸ κακούργιοδικεῖο. Ἡ δίκη του ἔκανε μεγάλη αἵσθησι. Οἱ μεγάλοι Παρισινοὶ ράφτες «κρεάρισαν» τεταλέντες ἐπίτηδες γιὰ τὸ σπουδαῖο αὐτὸ γεγονός. Οὔτε οἱ κούρσες τοῦ Λονδῶν δὲν θὰ μπορούσε νὰ δῇ κανεὶς τόσο κομψὲς κυρίες, οὔτε οἱ σὲν περιμιέρες τῆς ὀπερας, σὰν αὐτὲς ποὺ βρισκόντουσαν ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα στὸ ἀκροατήριον.

Ὁ πρόεδρος κ. Ρατατόν, ποὺ διηύθυνε τὴν συνεδρίασι, φαινόταν σ' ἑκατὸ ὄργων ὕψος ὑπεράνω αὐτῶν τῶν ματαιότητων. Μὰ, κατὰ βάθος, ὁ γέρος αὐτὸς δικαστικὸς κολακευόταν βλέποντας τὴν ἐκλεκτὴ αὐτὴ ὁμήγυρι ποὺ ρουφούσε τὰ λόγια του σὰν κοκτέιλ. Γι' αὐτὸ, μὲ φωνὴ ἀπεράντως ἐπίσημη, ἔθεσε στὸν Λαπρυνιόλ, μετὰ τὶς ἀγορεύσεις τῶν συνηγόρων, τὴν καθιερωμένη ἐρώτησι:

— Κατηγοροῦμενε, ἔχεις νὰ προσθέσῃς τίποτε;

Ὅλοι περίμεναν νὰ πῇ ὁ Λαπρυνιόλ μιὰ φορὰ ἀκόμα: «Εἶχα πονόδοντο!» Καθόλου. Περιφρονῶντας αὐτὸ τὸ μάταιο ἐπιχείρημα, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του ἓνα μικρὸ φάκελλο καὶ τὸν ἔδωσε στὸν πρόεδρο, λέγοντας μὲ ὕψος πονηρό: «Εὐαρεστηθῆτε νὰ λάβετε γινώσι!»

Μιὰ ἀγωνιώδης σιωπὴ ἀπλώθηκε στὸ ἀκροατήριον, ἐνῶ ὁ πρόεδρος κ. Ρατατόν, λίγο σκανδαλισμένος, ἀποσφράγισε τὸν μυστηριώδη φάκελλο, ὁ ὁποῖος, ἂν ἔκρινε κανεὶς ἀπὸ τὴν στάσι τοῦ Λαπρυνιόλ, θὰ ἔκλεινε τὸν ἀχιστὸν τὴν πλήρη ἀπόδειξι τῆς ἀθωότητός του...

Δὲν περιεῖχε ὥστόσο παρὰ ἓνα ἀπλὸ ἐπισκεπτήριο ποὺ ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

ΖΑΝ — ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΚΟΡΝΕΜΠΙΚ,

βουλευτὴς τοῦ 30οῦ διαμερίσματος, συνιστᾷ τὸν Λαπρυνιόλ στὴν εὐνοια τοῦ κ. Προέδρου Ρατατόν, στὸν ὁποῖον θὰ ἦταν εὐγνώμων ἂν κατάρθωνε νὰ ἐκδόσῃ ἀθωωτικὴ ἀπόφασι γιὰ τὸν προστατευόμενό του.

Ὁ κ. Ρατατόν, σατισμένος ἔσκυψε πρὸς τὸν δικαστὴ ποὺ ἦταν ἀριστερά του (αὐτὸς ποὺ ἦταν δεξιά του κοιμόταν) καὶ δείχνοντάς του τὸ μπιλλιέτο, τὸν ρώτησε στ' αὐτί:

— Τί λέτε σεῖς γι' αὐτό;

Ὁ δικαστὴς σκέφτηκε στὴν ἀρχὴ ὅτι αὐτὸ τὸ μπιλλιέτο ἀποτελοῦσε μιὰ σοβαρὴ προ-

σβολὴ ἐναντίον τῆς δικαιοσύνης. Μὰ σκέφτηκε ἀκόμα ὅτι ὁ βουλευτὴς Κορνεμπικ, πολιτικὸς μὲ μεγάλη ἐπίδρασι, εἶχε κάθε ἐλπίδα νὰ γίνῃ μιὰ μέρα ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, καὶ τότε...

— Ἐ! Ἐ! ἀπάντησε, χαϊδεύοντας τὶς φαβορίτες του. Αὐτὸ δὲν φτάνει γιὰ νὰ τὸν ἀθωώσουμε, μὰ ἀποτελεῖ σπουδαῖο ἐλαφρυντικόν.

Δυστυχῶς ὑπῆρχαν καὶ οἱ ἐνορκοὶ ποὺ τοὺς εἶχε τρομάξει ἡ ἀνθρωποφαγία καὶ ποὺ δὲν ἔβλεπαν μὲ τὸν ἴδιον τρόπο τὰ πράγματα. Καὶ ἐξέφρασαν τὴ γνώμη τους τόσο κατηγορηματικὰ ὥστε τὸ δικαστήριον ἀναγκάστηκε νὰ καταδικάσῃ τὸν Λαπρυνιόλ στὴν ποινὴ τοῦ θανάτου.

Ὅταν ὁ βουλευτὴς Κορνεμπικ ἔμαθε τὴν δυσάρεστη ἀπόφασι, εἶπε μὲ πείσμα:

— Αὐτοὶ οἱ δικασταὶ δὲν σέβονται πειὰ τὶς ὑποδείξεις τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ. Τί θλιβερὴ ἐποχὴ!

Μὰ ἀφοῦ σκέφτηκε λίγο, πρόσθεσε:

— Θ' ἀπευθυνθῶ στὸν πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας γιὰ νὰ δώσῃ χάρι στὸν προστατευόμενό μου. Καὶ τότε θὰ δοῦμε ποῖος θὰ πῇ τὴν τελευταία λέξι.

Ὅταν λοιπὸν ζήτησε ἀκρόασι ἀπ' τὸν ἀρχηγὸ τοῦ κράτους κι' ἐγίνε δεκτὸς ἀπ' αὐτόν, εἶπε τὰ ἑξῆς:

— Κύριε πρόεδρε, ἡ Βουλὴ εἶχε τὴν τιμὴ νὰ ψηφίσῃ αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα τὸ ἐργατικὸ πεντάωρο, ποὺ ὅλη ἡ Δημοκρατία τὸ περίμενε σὰν μεγάλο κοινωνικὸ εὐεργέτημα. Δὲν θ' ἀγνοῖτε δὲ ὅτι αὐτὸς ὁ ἀνθρωπιστικὸς νόμος ψηφίστηκε μὲ πλειοψηφία μιᾶς ψήφου. Εἶνε τρομερὸ, μὰ λίγο ἔλειψε ν' ἀπορριφθῇ. Χωρὶς ἐμένα, δὲν θὰ περνοῦσε.

— Χωρὶς ἐσᾶς; ἔκανε ὁ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας ξαφνιασμένος.

— Μάλιστα, κύριε πρόεδρε. Ἡ μοναδικὴ ψήφος ποὺ ἔκανε νὰ λυγίσῃ ἡ πλάστιγγ ὑπὲρ τῆς προλεταριακῆς ἐξελίξεως, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἰσότητος ἦταν ἡ δική μου.

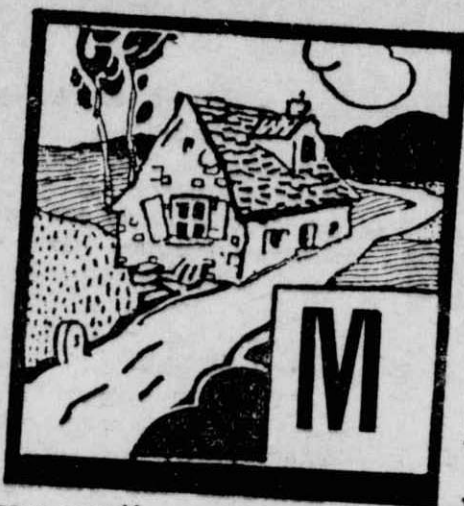
— Θέλω νὰ τὸ πιστέψω, ἀγαπητέ μου κύριε Κορνεμπικ, μὰ ἀπὸ ποῦ τὸ ξέρετε;

Τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ ἀπλό... Ὁ κ. Βορασσιὲ, ὁ πρῶν βουλευτὴς ποὺ τόσο δύσκολα τὸν ἐνίκησα στὶς τελευταῖες ἐκλογές, ἦταν ἓνας δεξιός, ἓνας ἀντιδραστικὸς. Ἄν δὲν τὸν εἶχα νικήσῃ καὶ ἂν εἶχε ἐπανεκλεγῇ, θὰ ἐψήφισε ἐναντίον τοῦ νομοσχεδίου τοῦ πενταώρου, τὸ ὁποῖο, χάρις σ' αὐτόν, θ' ἀπερρίπτετο...

— Πράγματι. Σὲ σᾶς λοιπὸν ὀφείλει ἡ Δημοκρατία τὴν μεγάλη νίκη.

— Ναί, μὰ ξέρετε πῶς βγήκα βουλευτὴς; ρώτησε ὁ κ. Κορνεμπικ, ἀφοῦ προηγουμένως ὑποκλίθηκε μὲ μετριοφροσύνη. Στὸν πρῶτο γύρο τῆς ψηφοφορίας, ὁ Βορασσιὲ πήρε 3133 ψήφους κι' ἐγὼ μονάχα 3129. Ἐγίναν ἐπαναληπτικὲς ἐκλογές. Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως ἐγίνε εὐτυχῶς ἓνα γεγονός ποὺ τροποποίησε τὰ πράγματα. Στὴν δεύτερη ψηφοφορία, ἐγὼ διατήρησα τοὺς 3129 ψήφους μου. Δὲν ἐκέρδισα κανένα. Μὰ ὁ Βορασσιὲ ἔχασε ἕξη κι' ἔτσι πήρε 3127. Νικήθηκε καὶ βγήκα ἐγὼ βουλευτὴς.

— Ἦταν ἓνα μεγάλο εὐτύχημα γιὰ τὴ χώρα.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΣΚΟΤΩΜΕΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΟΝΟΡΕ

ΠΑΡΜΠΑ Πέτρο! Μπάρμπα Πέτρο! φώναζε ο 'Αντρέας, χτυπώντας την πόρτα λαχανιασμένος. "Ανοιξέ μου, μπάρμπα Πέτρο!

Ο αγροφύλακας, μισοκοιμισμένος ακόμα, πρόβαλε το κεφάλι του στο παράθυρό του, μέσ' στο θαμπόφωτο της χαραυγής.

— Μπάρμπα Πέτρο, ξαναφώναζε ο 'Αντρέας, κά-

ποιο μεγάλο κακό έχει γίνει στο σπίτι του γέρο Γκασπάρ!

Ο αγροφύλακας κατέβηκε άμέσως κι' άνοιξε την πόρτα του στο νεαρό χωρικό. Ο γέρο Γκασπάρ — για τον όποιον εκείνος του μιλούσε — ήταν ένας παράδοξος άνθρωπος που είχε ρθή στον τόπο πριν από δυό χρόνια πάνω κάτω κ' είχε εγκατασταθή σ' έν' απόμερο σπιτάκι, έξω απ' το χωριό, πλάι στον δημόσιο δρόμο και κοντά στο μικρό δάσος. Κανένας δεν ήξερε τίποτε γι' αυτό το περίεργο ύποκειμενο, γι' αυτόν το γέρο που, παρά τα έβδομηντα — έβδομηνταπέντε του χρόνια, ζούσε ολομόναχος. Από πού έρχόταν, ποιός ήταν, τί είχε κάνει στο διάστημα της τόσο μακρυνής ζωής του; Κανένας δεν τώξερε. Όταν πρωτοήρθε στον τόπο, οι πιο παράδοξες φήμες κυκλοφόρησαν για λογαριασμό του. Μερικοί βεβαίωναν μάλιστα με μεγάλη επιμονή πως αυτός ο βρωμόγερος ήταν ένας πλούσιος, πολύ πλούσιος φιλάργυρος, που περνούσε τις νύχτες του μετρώντας τους θησαυρούς του. Τόν είχαν δη! Ποιός όμως τόν είχε δη; Αυτό κανένας δεν μπορούσε να το πη. Μά ή φήμη του εξακολουθούσε να κυκλοφορή.

Όπως φαινόταν, ο γέρο Γκασπάρ ζούσε απ' ό,τι του έδινε ο μικρός του λαχανόκηπος, από μερικές κότες κι' από λίγα κουνέλια που είχε. Δεν άγώραζε σχεδόν τίποτε, έβγαίνε πολύ σπάνια έξω κι' ακόμα πιο σπάνια πήγαινε στην πολιτεία. Δεν είχε συνδεθή με κανένα στο χωριό κι' αν, κατά τύχη, στις σπάνιες στιγμές που έπιανε κουβέντα με τους χωριάτες, του πετούσαν εκείνοι κανένα πόντο για τον κρυμμένο θησαυρό του, ο Γκασπάρ δεν άπαντούσε τίποτε. Χαμογελούσε με ύφος φευγαλέο κ' ήλιθιο.

Εκείνο λοιπόν το φθινοπωρινό πρωί, ο νεαρός 'Αντρέας, που ήταν χτίστης, είχε σηκωθή πολύ νωρίς για να συναντήση και μερικούς άλλους μαστόρους και να πάνε παρέα στο γειτονικό χωριό, όπου δούλευαν όλοι μαζί. Καθώς όμως περνούσε από τον δημόσιο δρόμο, είδε φως στο σπίτι του γέρο Γκασπάρ. Αυτό τόν σκανδάλισε και τόν έκανε να ζυγώση. Είδε τότε

— "Έχετε δίκη, κύριε πρόεδρε! Μά σε τί όφειλει ή χώρα αυτό το μεγάλο ευτύχημα; Άκούστε: μεταξύ της πρώτης και δευτέρας ψηφοφορίας, οι έξη πιο φανατικοί ψηφοφόροι του αντιπάλου μου έξωντώθηκαν από έναν θερμό πατριώτη, ο όποιος δεν έδίστασε να καταφύγη σ' αυτό το ριζικό μέτρο για τόν θρίαμβο της υποθέσεώς μας...

— Μπράβο του! Αυτό θα πη ήρωική άφοσίωσις! Και πως λέγεται ο γενναίος αυτός πολίτης...

— Είνε ο Λαπρυνιόλ! Σ' αυτόν, σ' αυτόν μόνο ή Γαλλία όφειλει την μεγαλύτερη κοινωνική μεταρρύθμισι του αιώ- νος μας... Και όμως... και όμως θέλουν να τόν στείλουν στη λαιμητόμο... Μπορείτε να κατανοήσετε το μέγεθος αυτής της άχαριστίας;

— Όχι! Όχι! θα του δώσουμε χάρι! φώναζε ο πρόεδρος της Δημοκρατίας.

Και υπέγραψε άμέσως τη χάρι.

Αυτή ήταν ή λύσις της υποθέσεως Λαπρυνιόλ... Όπως βλέπετε, λοιπόν, άμα δεν έχη κανείς τόν βουλευτή του πρόχειρο, δεν μπορεί ν' αντιμετώπιση ούτε τις συνέπειες ενός άπλου πονόδοντου...

ROBERTO Σ ΦΡΑΝΣΒΙΛ

από το παράθυρο τόν γέρο καθισμένο σε μια καρέκλα, με το κεφάλι του πεσμένο επάνω στο τραπέζι που ήταν μπροστά του, με τα χέρια του άπλωμένα μπροστά... Πλάι του, μια λάμπα του πετρελαίου ήταν ακόμα άναμμένη και στο φως της λαμποκοπούσαν χρυσά κι' άσημένια νομίσματα, που ήσαν σκορπισμένα στο τραπέζι. Ο 'Αντρέας φώναζε, ξαναφώναζε... Μά μονάχα ή ήχώ του άπάντησε. Ο γέρος ούτε σάλεψε καθόλου από τη θέση του. Φοβισμένος τότε, μη ξέροντας κι' αυτός τί συμβαίνει, έτρεξε να ξυπνήση τόν μπάρμπα Πέτρο, τόν αγροφύλακα.

Ενώ ο 'Αντρέας τά διηγόταν όλ' αυτά, ο αγροφύλακας ντυνόταν βιαστικά.

— Είδες εκεί, ο γέρο τσιφούτης! είπε ο μπάρμπα Πέτρος, όταν ο νεαρός χτίστης τελείωσε την διήγησί του. Έγώ τώλεγα πάντοτε πως είχε θησαυρό!

Κ' οι δυό άντρες τράβηξαν για το σπίτι του γέρο Γκασπάρ. Όταν έφτασαν εκεί, είχε ξημερώσει για καλά. Η πόρτα που έβγαине στον λαχανόκηπο ήταν όρθάνοιχτη. Ο αγροφύλακας μπήκε μέσα, προχώρησε και σκούνησε δυνατά τόν γέρο Γκασπάρ στον ώμο. Μά εκείνος ούτε σάλεψε. "Ήτανε βέβαια νεκρός..." Η καλύτερα, σκοτωμένος, όπως έδειχνε το αίμα που κυλούσε στο λαιμό του.

Τόν σκότωσαν, όπως φαίνεται, χτυπώντας τον στο κεφάλι μ' ένα χοντρό ρόπαλο, είπε ο αγροφύλακας.

Χρυσά κι' άσημένια νομίσματα ήσαν σωριασμένα στο τραπέζι και στο πάτωμα. Ο μπάρμπα Πέτρος, φοβισμένος,

γιατί για πρώτη φορά τόσα χρόνια τώρα που ήταν αγροφύλακας, έβλεπε έγκλημα, είπε ότι προπάντων δεν έπρεπε ν' άγγίξουν τίποτε. Όταν ξαναβγήκε έξω αναγκάστηκε να τραθή- ξη μόνο την πόρτα, γιατί ούτε κλειδωνιά, ούτε σύρτη είχε. Αφήνοντας κατόπιν τόν 'Αντρέα σκοπό έξω από το σπίτι, έτρεξε να ειδοποιήση τόν δήμαρχο και να τηλεφωνήση στην πολιτεία. Στο δρόμο έκανε ένα σωρό σκέψεις γι' αυτό τόν παράδοξο φιλάργυρο που φύλαγε ένα θησαυρό σ' ένα σπίτι του όποιου ή πόρτα δεν είχε ούτε κλειδωνιά. Και κάθε τόσο αναρωτιόταν: "Για ποιό λόγο τάχα ο δολοφόνος, άφου τόν σκότωσε, δεν πήρε το χρυσάφι και το άσημι;"

Η φήμη του μυστηριώδους θανάτου του γέρο Γκασπάρ διαδόθηκε γρήγορα και όταν το μεσημέρι έφτασε ο άνακριτής μ' αυτοκίνητο, μαζί με τόν γραμματέα του κι' έναν ιατροδικαστή, όλο το χωριό βρισκόταν μαζεμένο μπρος στο σπίτι του θύματος.

Τα σχόλια έδιναν κι' έπαιρναν. Οι χωριάτες ένδιαφερόντουσαν να μάθουν προπάντων ποιός θα κληρονομούσε τόν γέρο φιλάργυρο. Είχε τάχα οίκογένεια, συγγενείς; Θα εύρισκαν διαθήκη;

Αναρωτιόντουσαν ακόμα ποιός μπορούσε να είχε κάνει το έγκλημα; Κάποιος αλήτης, χωρίς άλλο. Γιατί όμως ο δολοφόνος δεν είχε κλέψει; Ίσως να είχε βρή πάρα πολλά κι' έπειδή ήταν μόνος, αναγκάστηκε να πάρη όσα μπορούσε και να παρατήση τα υπόλοιπα. Τί κόλπο!... Και τα μάτια των χωρικών έλαμπαν από άπληστία!

Ο άνακριτής εξέτασε γρήγορα - γρήγορα τόν μπάρμπα Πέτρο και τόν 'Αντρέα κι' έπειτα, από συμφώνου με τόν δήμαρχο, διάλεξε για συμπαραστάτες του τόν χασάπη του χωριού και τόν ξενοδόχο του «Χρυσού Άλόγου», που είχαν γίνει κ' οι δυό τους κατακόκκινοι γι' αυτή την τιμητική διάκρισι.

Οι χωριάτες, έν τω μεταξύ, έξω απ' το παράθυρο ύπολόγιζαν την αξία των χρημάτων που βρισκόντουσαν σκορπισμένα στο τραπέζι και στο πάτωμα. Δεν ήσαν και πολλά! καμιά δωδεκαριά άσημένια τάλληρα και καμιά έκασο στη χρυσά εικοσόφραγκα.

— Τ' άλλα θα τά πήρε ο δολοφόνος! έλεγαν.

Εξαφνα, μέσα στο σπίτι, καθώς ο ιατροδικαστής άνασκήκωνε το πτώμα για να το εξέτάση, ο ξενοδόχος έβγαλε μια κραυγή. Είχε πάρει στο χέρι του ένα άσημένιο νόμι-

Οι δυό άντρες τράβηξαν για το σπίτι του γέρο Γκασπάρ.